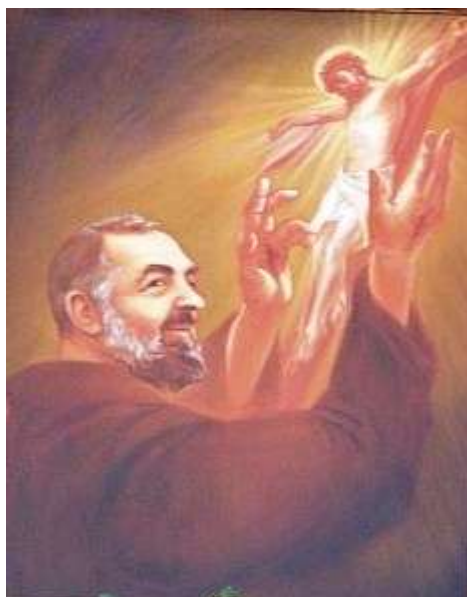

sv. Pij iz Pietrelcine

Sveti Pij (1887-1968) je bil rojen v Pietrelcini v južni Italiji. Leta 1903 je vstopil h kapucinom, 1910 postal duhovnik. Leta 1916 nastavljen v San Giovanni Rotondo, kjer je ostal do smrti 23. septembra 1968. Leta 1918 je prejel Kristusove rane, ki so krvavele pol stoletja. Mistik in čudodelnik. Goreče je opravljal duhovniško službo, ustanavljal molitvene skupine in postavil moderno bolnišnico. Za blaženega razglašen 1999, za svetnika 16. junija 2002.

Stigmatik današnjega časa

P. Pij Forgione se je rodil v Pietrelcini, blizu Beneventa, leta 1887. Njegovi starši so bili revni kmetje; imeli so osem otrok. Drugi otrok – poznejši p. Pij – je pri krstu dobil ime Frančišek in je bil nekaj posebnega. Igral se je sam zase, risal križe po tleh, rad je molil. Z desetimi leti je končal vso šolo, ki je

bila v Pietrelcini. Oče in mati sta želela, da bi postal duhovnik, vendar za šolanje v drugem kraju ni bilo denarja. Zato se je oče podal v Ameriko, da bi tam kaj zaslužil... Poiskali so profesorja v domačem kraju, da bi fanta poučeval klasične jezike. Toda ta profesor je nad njim obupal. Javili so to očetu v Ameriko. Oče je sporočil, naj najdejo drugega profesorja. K temu je Frančišek hodil tri leta. Tako je bil nekako pripravljen.

Pri kapucinih

Frančišek je prosil za sprejem pri kapucinih. Sprejeli so ga in leta 1903 je začel noviciat v Morconeju. Doma so bili vsi srečni. V noviciatu predpisanih vaj ni samo spolnjeval, ampak jih tudi dopolnjeval. Pretiraval je posebno pri postu. Ker je izgledal zelo shujšan, so ga po noviciatu poslali domov na počitnice, da bi se okrepil. Pozneje med študijem so ga med počitnicami pošiljali v druge samostane. Večkrat je študiral na kolenih. Leta 1910 je bil posvečen za duhovnika. Ker je vedno bil tako suh, bled in imel večkrat vročino, ga je provincial poslal v službo kar v domači kraj. Stanoval in jedel je doma. Njegova maša je trajala tudi uro in pol. Po dogovoru ga je župnik z zvoncem opozarjal, če se je Pij preveč zamislil, da ni maša trajala predolgo. Doma je bil šest let, vse dokler ni bil leta 1915 poklican k vojakom, ob začetku prve svetovne vojne.

Dne 20. septembra 1915 je p. Pij med molitvijo začutil silne bolečine na rokah in nogah. Dobil je nevidne Kristusove rane, ki so ostale še tri leta nevidne. Jeseni leta 1915 je p. Pij moral k vojakom. Poslan je bil v Neapelj. Dobil je visoko vročino; v bolnišnici so mu namerili 48° C. Niso mogli verjeti, da je še živ. Poslali so ga za pol leta domov, tako še dvakrat, dokler ga niso leta 1917 odpustili.

V San Giovanni Rotondo – vidne rane

Leta 1917 je provincial poslal p. Pija v San Giovanni Rotondo, majhen zdrav kraj, ki leži 750 m nad morjem. Dobil je celico št. 5, v kateri je bival nad 50 let, v kateri je tudi umrl.

Dne 20. septembra 1918 je p. Pij pred križem opravljal zahvalo po maši. Bil je to dan 3. obletnice, kar je dobil nevidne rane. Iz Kristusovih ran je švignilo 5 svetlobnih žarkov, ki so prebodli njegove roke, noge in prsno stran. Začutil je neznosne bolečine, zgubil zavest,

padel na tla, iz ran mu je tekla kri. Velikost rane je bila takšna, kot če bi ga pribili na križ. Ko je prišel k sebi, je želel biti sam.

Kljub poznejšim poskusom zdravnikov, da bi rane zacelili, so ostale sveže celih 50 let. Niso se zacelile, niso se gnojile. P. Pij je vedno nosil rokavice, ki jih je sam pral. Provincial je naročil, naj rane fotografirajo in je slike poslal v Rim generalnemu predstojniku. Razni zdravniki so večkrat pregledovali rane, iz njih je občasno prihajal čudovit vonj in neki žarki. Vsi papeži – tudi sedanji – so bili naklonjeni p. Piju, edini Pij XI najprej ni bil. Pozneje je povedal, da je bil slabo informiran. Za njegovega časa je bilo z odločbo dne 11. maja 1923 p. Piju prepovedano, da bi komurkoli kazal rane, pisal pisma, ali sploh zapuščal samostan. Od leta 1930 do 1932 pater ni smel javno maševati in ne spovedovati. Bil je to hud udarec za p. Pija, vendar je rekel: "Obljubil sem pokorščino. Moja dolžnost je ubogati." Lep dokaz njegove svetosti.

Mistični pojavi

Bilokacija – skrivnostni obiski. P. Pija so večkrat videli tudi daleč od samosana. To se je zgodilo celo takrat, ko ni smel zapustiti samostana. Največkrat se je to zgodilo, da se je prikazal bolnikom, ki so k njemu molili, in jih je hipno ozdravil, ali koga potolažil.

Zanimiv je primer generala Cadorna. Poveljeval je italijanskim četam na soški fronti. Enajstkrat je zaman poskušal predreti avstrijske vrste. Žrtve so bile velike. Duševno strtljivo se je sklenil usmrtiti. Cadorna je šel v sobo. Stražarju je strogo zapovedal, da ne sme nikogar spustiti noter. Vrata je zaklenil in vzel revolver v roke, ga dvignil, in nameril; tisti hip je zagledal pred seboj neznanega kapucina, ki mu je rekel: "Gospod general, ne delajte neumnosti!" Kapucin je izginil. General je ostal sam. V srce se mu je naselil mir. Stopil je k stražarju: "Koga si pustil noter? Mar ti nisem prepovedal?" "Prisegam, nikogar nisem pustil." General se je zamislil. Ali je bil privid? Angel varuh? Karkoli je bilo, ostal je živ in pomiril se je. Tega dogodka ni pozabil. Minila je vojna. Glas o p. Piju se je raznesel po vsej Italiji. Cadorna je videl tudi njegovo sliko. Osupnil je. Na las mu je bil podoben. Hotel se je prepričati, sam je šel v San Giovanni Rotondo. Tam je videl p. Pija. Srce mu je zastalo. Srečala sta se z očmi. Pij se mu je nasmehnil in mu zapretil z roko. General je razumel; bil hvaležen p. Piju za pomoč.

Ko je nekoč p. Pij poslušal pogovor o bilokaciji, je rekel: "Človek se dobro zaveda, kaj se dogaja, kam odhaja. Le to mi ni povsem jasno, ali potuje samo duša ali tudi telo."

Njegovo maševanje je bilo enkratno duhovno doživetje. Maševal je kot v zanosu, žareč od ljubezni. Človek je pri njegovi maši čutil nadnaravno ozračje. Maševal je zelo zgodaj že ob 4. 30; zato da je lahko več časa spovedoval. Kljub temu pa je bilo vedno veliko ljudi, ki so hoteli biti že pri njegovi maši in to čim bolj spredaj blizu oltarja. Mnogi so prebili počitnice v San Giovanni Rotondo samo zato, da so mogli prisostvovati njegovim mašam.

P. Pij je imel dar čudežnega ozdravljanja. Sam je veliko trpel. Malo je jedel, malo spal. 50 let je hudo trpel zaradi petih ran na telesu. Večkrat je bil do smrti utrujen zaradi celodnevnega naporenega spovedovanja. S tem trpljenjem si je zaslužil dar čudežnega ozdravljanja. En primer.

Ricciardi je bil zdravnik v San Giovanni Rotondo. Vere ni imel, p. Pija in njegove "čudeže" je vedno zasmehoval. Imel je raka na želodcu že v zadnjem stadiju. Bil je na smrt bolan. Domači župnik je prišel k njemu. "Ven, farjev ne maram", je kričal. "Pustite me pri miru. Kakor sem živel, tako hočem umreti." No, p. Piju bi se še morda spoveda. A ga ne bo, preveč sem ga zasmehoval." Župnik je šel naravnost k p. Piju. P. Pij gre k bolniku (takrat je že smel iti ven). "Pater, pa vi? Saj sem vas tolikokrat žalil. Oprostite."

Prejel je vse zakramente. Vdano čakal smrt. Vendar mu je p. Pij izprosil zdavje: tretji dan je bil zdravnik popolnoma zdrav. Postal je iskren Pijev prijatelj.

Koliko ljudi je spreobrnil p. Pij, ve edino Bog. Gotovo veliko. Saj je p. Pij vse svoje trpljenje daroval za zveličanje duš. In kako vneto je spovedoval vsak dan, tudi po deset ur na dan. V l. 1967 – letu pred smrtjo – naj bi spovedal po kroniki 15. 000 žensk in 10. 111 moških. Ljudje so se morali dva tedna prej prednajaviti, da so lahko prišli na vrsto. In mnoge je kar prekinil: priznajte še to in to – sam povedal njihove grehe.

P. Pij je tudi mnogokrat videl prihodnost. Ko se je zdravil doma v Pietralcini, je napovedal svojemu župniku, da bosta tu stala nekoč kapucinski samostan – kapucinski samostan in cerkev. To se je res zgodilo po 13 letih leta 1926.

Nekemu karabinjerju je zaupno povedal: “V osmih dneh boš šel domov in boš umrl.” Ta odgovori: “Toda pater, jaz se počutim dobro, sem zdrav.” P. Pij: “Kar prosi za dopust in se dobro pripravi. Ne boj se. Dušo imaš čisto. Mi vsi smo popotniki... in potujemo. Čim prej pridemo na cilj, tem bolje.” Človek je domačim vse povedal. Na smrt se je resno pripravil. Zares – v osmih dneh je umrl.

Hiša lajšanja trpljenja

P. Pij je vse življenje želel, da bi pomagal čimbolj je mogoče bolnim bratom, siromašnim garganskim pastirjem in kmetom. Želel je zgraditi bolnišnico. Najbližja je bila v Foggi, 40 km daleč in predraga za reveže. Saj pomagati bolnim je pomenilo pomagati trpečemu Gospodu.

Prvič so snovali ta načrt leta 1940 p. Pij in štirje možje. Toda prišla je vojna, graditi se ni dalo in denar je propadel. Ponovno so se lotili dela spomladi leta 1947. Do konca leta 1950 so bili glavni zidovi postavljeni. Otvoritev bolnišnice je bila maja 1956. Papež Pij XII. je čestital. P. Pij je, kakor hitro so bile stvari urejene, prenesel lastništvo bolnišnice na apostolski sedež. Bolnišnica je imela več kot 1000 postelj in medicinsko šolo. Na ravni strehi lahko pristane helikopter.

Ko je bila zgrajena bolnišnica, je bilo treba zgraditi hiše, ceste, hotele. Hiše za zdravnike in uslužbence. Zgradili so novo cerkev, nov samostan. In to v kraju, kjer še leta 1950 ni bilo ne vode, ne elektrike. Srce vsega pa je bil p. Pij.

Velika ali žalostna 50-letnica

Dne 20. septembra 1968 so slovesno praznovali 50-letnico, odkar je p. Pij prejel Kristusove rane. Praznovanje je bilo v novi cerkvi.

Ob 5. 00 uri zjutraj se odpro vrata cerkve, množice so ga čakale. Toda p. Pija so pripeljali na vozičku. Začela se je sv. maša: bila je tiha, niso peli, ni bilo nagovora, ne obhajila vernikov. Trajala je le pol ure. Po kratki zahvali so bratje spet odpeljali p. Pija, množica ni ploskala, klicala kot druge dni. Vseh se je polastilo sočutje in tiha želja, da bi p. Pij še živel in da ne bi toliko trpel. Nihče ni slutil, da sta mu sojena samo še dva dneva. Samo on je to vedel. Zvečer se je pred patrovim oknom vila procesija z lučkami.

Drugi dan je bil p. Pij še slabši, maševati več ni mogel. Blagoslovili so temeljni kamen za novi križev pot. Pri peti postaji je Simon upodobljen po p. Piju. P. Pij je bil na blakonu. Blagoslovil je množice, večkrat.

Zadnjo noč se je p. Pij mučil z naduho. Obnovil je redovne zaobljube, opravil sv. spoved, prejel bolniško maziljenje. Bil je do zadnjega pri zavesti. Po večno plačilo je šel z

rožnim vencem v roki. Morda so njegove blede ustnice šepetale zadnjo Zdravo Marijo in so v nebesih nadaljevale s Slava Očetu.

Njegova krsta je bila izpostavljena v novi cerkvi. Štiri dni so ljudje prihajali in polagali svetinje na patra, da bi jih imeli za spomin. Na uro je šlo mimo njegovega odra okoli tisoč ljudi. V Pieltrecini so zvonili vsake pol ure. Tiste dni je skrbelo za red tisoč karabinjerjev. Tudi predsednik države Leone je izrazil sožalje samostanski družini.

Smrt p. Pija je povzročila po vsem svetu veliko žalost. Vsi so gledali v njem velikega klicarja k Bogu, k doslednejši ljubezni do bližnjega, k poštenosti in molitvi. Povsod so nastale molitvene skupine. Umrli je mož ponižnosti, molitve in pokore.

Pogrebna procesija je prehodila po osem kilometrov. Potem so ga položili v grobnico, ki je v kripi nove cerkve sv. Marije Milostne.

Skrivnost p. Pija je bila: bil je poklican, da neprestano trpi s Kristusom.